SARAH ANN JUCKES

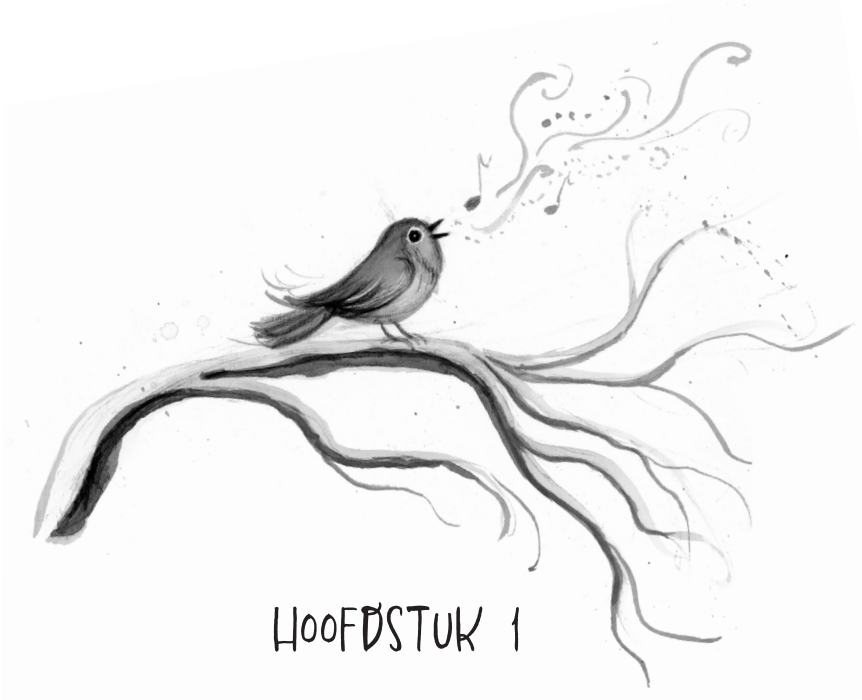
ROBIN

Met illustraties van Linde Faas

Vertaald door Anne Douqué

DE FONTEIN

HOOFDSTUK 1

Het bos is stil en stijfbevroren. De vorige keer dat ik hier liep, barstte het van de vogels in de boomtoppen en was de grond zo zacht als een modderige spons. Het klonk hier als een orkest van zompige voetstappen, gefluit en bijengezoem.

Inmiddels is het winter en is er niets anders te horen dan de krakende geraamten van de dode bladeren onder onze schoenzolen. *Knerp, knerp, knerp.*

Ik kijk op naar oom John, die naast me loopt. Zijn slaphangende haar wipt omhoog bij elke stap, als de

oren van een hond. Het is felrood, net als het mijne, maar hij heeft niet zo veel sproeten op zijn gezicht als ik. Tot nu toe heeft hij niet veel gezegd, en dat vind ik misschien wel zijn fijnste eigenschap. Hij luistert, net als ik.

'Grooaaarrr!'

Ik schrik me rot van het meisje dat uit het niets opduikt. Ze rent ons tegemoet over het pad en brult de longen uit haar lijf. Ik schat dat ze ongeveer negen jaar is, net als mijn zusje Ruby. Maar dit meisje rent vrij rond op twee benen en hoeft niet in een ziekenhuisbed te liggen, zoals mijn zusje over een paar dagen. Dit meisje kijkt ook nog eens niet goed uit, want ze botst tegen me op alsof ze me totaal niet heeft gezien.

'Oef!' zeg ik, nauwelijks hoorbaar.

'Anna! Kijk uit waar je loopt!' Een mevrouw met een kinderwagen roept haar na. Ze ziet er verhit uit, hoewel het vandaag zo koud is dat ik ondanks mijn wanten mijn vingertoppen niet voel.

Maar het meisje zegt niets, zelfs geen sorry. Brullend rent ze verder, als een of ander wild dier.

Oom John fronst zijn wenkbrauwen en bestudeert me

met zijn lichtbruine ogen. 'Ze rende zowat dwars door je heen. Gaat het, Siem?'

Mijn buik doet een beetje pijn door de puntige elleboog van het meisje. En mijn teen, omdat ze erop ging staan. Maar ik glimlach naar hem, knik ja en richt mijn blik weer op de bevroren grond ten teken dat we kunnen doorlopen.

Soms voelt het alsof ik een bevroren waterplas ben. Aan de randen is het ijs stevig, maar in het midden is niets te zien. Mijn armen voelen als regendruppels die onderweg naar beneden zijn vastgevroren en mijn mond is als een scherpe kras van een schaats.

Oom John schraapt zijn keel. 'Je vader heeft gezegd dat je dit keer een paar weekjes bij me blijft logeren.'

Ik duw mijn kin in de kraag van mijn jas en houd mijn blik op de grond gericht. De vorst heeft overal glitters uitgestrooid, als een toverspreuk. In de winter zie je allerlei dingen die je normaal niet zouden opvallen, zoals spinnenwebben en skeletjes van dorre blaadjes.

Ik heb een scherp oog voor dit soort dingen. Ik had de brieven van de dokter over de zware operatie van Ruby al op de keukentafel zien liggen voordat mam en

pap me erover vertelden. En ik had al door dat ik waarschijnlijk weer bij oom John zou gaan logeren voordat het idee bij pap en mam was opgekomen. Ik vind het niet erg om hier te zijn. Er is veel zorg voor Ruby nodig en het is makkelijker voor pap en mam als ik hen niet voor de voeten loop als de grote dag aanbreekt.

'Ruby en jij kwamen hier heel vaak toen jullie nog klein waren, weet je dat nog?'

Ik knik al voordat ik de herinnering heb opgediept, maar ik zie het weer een beetje voor me. Toen raakte Ruby nog niet zo erg buiten adem. Toen zat Ruby nog vol verhalen, spelletjes en herrie.

Dat is nu anders. Net als thuis kun je een speld horen vallen in het bos. Maar dat is heerlijk, toch? Je hoort je eigen zachte voetstappen, je hartslag in je oren, en dat laatste herinnert je eraan dat jij van geluk mag spreken dat jouw hart het goed doet.

Oom John kucht weer kort, legt zijn zware hand op mijn schouder en knijpt erin. 'Weet dat je alles tegen me kunt zeggen, Siem.'

Ik struikel over een boomwortel en het kriebelt in mijn buik. Hij lacht ongemakkelijk naar me, zie ik. Ik

weet niet zo goed wat ik moet zeggen of doen, maar ineens voelt het alsof oom John door mijn ijzige buitenkant heen kan kijken. Dat hij ziet dat ik ook met glinsterende vorst ben bedekt.

'Het gaat goed hoor, maar dank je,' antwoord ik haastig.

Hij knijpt weer in mijn schouder en ik merk dat hij nog iets wil zeggen, dus hou ik mijn adem in.

Maar hij zwijgt en klopt me stijfjes op mijn rug. In stilte lopen we door. We komen tussen de bomen vandaan en lopen over het grasveld naar het pad langs het bezoekerscentrum, met het café en het winkeltje. Dan steken we de weg over naar zijn kleine huis op het heuveltje dat uitkijkt over het bos. We vegen de ijskristallen van onze schoenen en slaken een zucht zodra de warmte van het huisje ons in het gezicht slaat, maar nog altijd zwijgen we.

Daar ben ik blij om. Want als oom John de woorden zou ontdekken die zich schuilhouden op de bodem van mijn bevroren waterplas, dan zou hij me nooit meer te logeren willen hebben.

HOOFDSTUK 2

In het huisje van oom John hoor ik knappend hout en ruik ik zaagsel. Knappend hout omdat hij een enorme open haard in de woonkamer heeft waar ik gestrekt in zou kunnen gaan liggen als er niet continu vuur brandde. *Krak, plop, knisper.* En zaagsel omdat oom John volgens mij altijd bezig is in zijn houtwerkplaats in de tuin als ik er niet ben.

Daar is hij dan ook wanneer ik de volgende ochtend wakker word in de tochtige zolderkamer. Hier bewaart hij normaal gesproken alleen dozen en stoffige boeken,

maar de komende twee weken is het mijn domein. Er staat een kledingrek, een ladekast en een krakend bed. Het raam is klein, maar biedt uitzicht op het bos: kale takken strekken zich in kluwen oneindig ver uit. De vorige keer dat ik hier was had oom John een lamp van kronkelige takken voor me gemaakt; hij leek op een gigantische boom die een gloeilamp vasthield, en ik ben blij dat hij nog naast het bed staat, met zijn glinsterende lampje.

Ik weet niet zo goed wat ik met mezelf aan moet, dus ik hang de kleren op die mam voor me heeft ingepakt. Warme truien, spijkerbroeken, en kleren voor school. Ik denk aan haar, en hoe ze me knuffelde toen ik wegging.

'Vind je het echt niet erg om bij oom John te logeren?' vroeg ze, terwijl ze met haar vingers door mijn haar streek.

Ik drukte me tegen haar aan. Mam is zacht en ze ruikt naar kruidig parfum. Ze heeft kortgeknipt, donker haar. Heel anders dan Ruby en ik: wij hebben allebei rood haar. Pap heeft helemaal geen haar meer op zijn hoofd.

Ik knikte. 'Nee, echt niet. Ik vind oom John aardig, en het is eigenlijk een soort vakantie, toch?'

Mam lachte en ik voelde dat haar schouders zich ontspanden. Ik vind het fijn als dat gebeurt, want haar schouders staan altijd stijf, alsof ze iets zwaars meetorst. Dus als ik die last iets kan verlichten, dan doe ik dat.

'Precies. En jij hebt wel een kleine vakantie verdiend, Siem,' zei ze.

De zolder voelt eigenlijk niet echt aan als een vakantieoord, dus daal ik de krakende ladder af en ik loop door de tuin naar de werkplaats, op zoek naar oom John.

Oom John is houtbewerker. Vroeger had hij een baan bij een bank in de grote stad, waar hij bakken met geld verdiende en een gehaast leven leidde. Totdat hij dat allemaal opgaf en naar het bos verhuisde. Nu maakt hij eigenaardige, prachtige dingen van takken en dode bomen.

'Siem?' zegt hij verrast wanneer ik de deur opendoe. Zelfs in de werkschuur, die hij zelf heeft gebouwd, verandert mijn adem nog in wolkjes. 'Kom je bij me kijken?'

'Mag dat?' fluister ik, terwijl ik naar een hoekje van de werkplaats trippel waar gereedschap aan haken bungelt.

Oom John grijnst breed. Zo lijkt hij heel erg op pap,

misschien wel door het spleetje dat ze allebei tussen hun voortanden hebben. 'Natuurlijk,' antwoordt hij. 'Ik werk aan een opdracht, een heel speciaal kunstwerk. Dit deel heb ik net geschuurd, en als ik het heb afgestoft, kan ik beginnen met het brandschilderen van het hout.'

Ik blijf even kijken en veeg met een doekje de restjes zaagsel weg tussen de groeven van de kronkelende takken op zijn werkbank. Het lijkt weer een soort hand te worden, zoals de lamp in mijn zolderkamer. Maar de vingers zijn beschadigd en steken alle kanten op, als een houten octopus. Ik kom een stukje dichterbij en tuur naar de planken van de boekenkast die tegen de muur staat. Daar liggen nog meer kromme takken, die naar alle kanten uitsteken. Sommige zijn pikzwart, alsof ze in het vuur hebben gelegen. Andere lijken op scherpe tanden begroeid met plukjes groen spul.

'Herken je ze? Het zijn schaalmodellen van de oeroude eikenbomen die in het bos staan. We zijn er de afgelopen jaren vaak langsgelopen op onze wandelingen.'

Ik bestudeer de grootste, zijn armen wijd uitgestrekt alsof zijn vingers zijn gemaakt van wilde slangen en hij met krukken overeind wordt gehouden. 'Is dat Generaal?'

vraag ik, terwijl ik me de bordjes herinner die bij een aantal bomen in het bos staan. Daarop staat een tekstje over de boom zelf en over de naam.

Oom John knikt. 'Generaal is de grootste, maar in dit bos staan honderden oude eiken. En ze hebben stuk voor stuk een ander karakter.' Hij wijst naar het kunstwerk op zijn werkbank. 'Dit wordt Octo, de boom die met meerdere andere bomen is vergroeid waardoor hij eruitziet als een zeemonster. En die ene achter Generaal, dat is meneer Split, die ze zo hebben genoemd omdat hij precies doormidden is gebroken. En toch groeit hij door!'

Ik glimlach. 'Je praat erover alsof het mensen zijn.'

'Klopt,' zegt hij met een knikje. 'Het zijn dan misschien geen echte mensen, maar ik beschouw de eiken als reusachtige oude mannen die ooit het bos bevolkten. Toen ze genoeg hadden van het wandelen, nestelden ze zich in de aarde om honderden jaren lang in aangename stilte de wereld aan hen voorbij te zien trekken.'

Ik strijk langs de stam van meneer Split. Zijn bast voelt ruw, als de handen van een oude man.

Ik bespeur dat oom John naar me kijkt, dus ik steek

mijn handen weer in mijn zakken. Hij schraapt zijn keel en gaat verder met het schoonmaken van zijn sculptuur.

'Ik vind dat bomen altijd uitstekend kunnen luisteren.' Hij kijkt me kort aan en ik wend mijn hoofd af. 'Zeker als je geheimen bij je draagt die je nog niet aan andere mensen durft te vertellen.'

Ik doe een stap naar achteren en stoot tegen zijn werkbank. 'Misschien ga ik even wandelen,' zeg ik snel. 'Mag dat?'

'Goed idee!' antwoordt oom John opgewekt. 'Ga niet te ver weg, want ik maak broodjes voor de lunch. Zorg je dat je om twaalf uur terug bent? En als je mijn boomvrienden onderweg tegenkomt, doe ze dan de groeten van me.'

HOOFDSTUK 3

Vandaag is het zondag, en dat betekent meestal dat hier heel veel mensen rondlopen omdat ze niet naar school of hun werk hoeven. Maar blijkbaar heeft de ijzige wind alle mensen naar huis geblazen, want op het grasveld en in het bos is het verlaten en stil.

Dat het verlaten is, en ik niemand om me heen zie, betekent niet dat ik me eenzaam voel. Ik ben het gewend om in mijn eentje op mijn kamer of op school te spelen als Ruby er niet is, dus ik vind het niet erg. Eigenlijk is het fijner, want dan hoef ik me niet de hele tijd druk te maken

of ik me wel braaf genoeg gedraag en ik alles goed doe.

Ik steek mijn kin boven mijn sjaal uit en laat mijn handen over het hekje glijden dat langs het modderpad loopt. Ik doe alsof mijn vingers een skateboard zijn, haal de meest fantastische tricks en sprongen uit, en beeld me in dat de bomen voor me juichen.

In het begin volg ik de hoofdroute, met de bordjes die je precies vertellen waar je je in het bos bevindt. Maar onderweg lijken de geluiden van het bos aan te zwellen; ik hoor niet alleen mijn ademhaling en het gesuis van mijn jas door mijn heen en weer zwaaiende armen, maar ook het gekraak en gekrijs van twee eksters die boven me tussen de takken in gevecht zijn, en het geritsel van blaadjes tussen de doornstruiken waar een klein dier zich verstopt. Dan verlaat ik het hoofdpad en loop ik achter elk geluid aan dat ik hoor.

Naar rechts, waar een duif klapwiekend wegvliegt.

Naar links, waar een eekhoorn over een smal, donker pad rent en een boom in schiet.

Het lijkt alsof ik een plattegrond van geluiden aan het volgen ben, en net als ik me afvraag waar ik terecht zal komen, ben ik er.

Bij een eeuwenoude eik, hoog en vreemd vertrouwd, alsof ik hier al eerder ben geweest.

Ik zie meteen dat het een bijzondere boom is, want hij staat midden op het pad, afgezonderd van de andere bomen. Alsof hij het ook prettig vindt om alleen te zijn. Hij is hoog: de stam steekt kaarsrecht de lucht in en eindigt bovenin in een wirwar van takken. Maar het wordt me duidelijk dat dit geen normale boom is: middenin is een holte uitgekerfd.

Ik blijf staan. Mijn hart bonst in mijn oren. Ineens lijkt het bos stiller en tegelijk luider dan ooit. Het doet me denken aan die keer dat we met school een kathedraal bezochten. De hoge muren zaten vol verhalen, en het voelde alsof al je adem en woorden ter plekke in één keer uit je werden gezogen. Hier hoor ik een soort gebrom, alsof er iets borrelt onder het bevroren aardoppervlak dat elk moment tevoorschijn kan barsten.

Ik tuur links en rechts het pad af, mijn adem bijna ingehouden.

Ik ben alleen. Niemand die me kan zien.

De eik lijkt een oud, knoestig gezicht te hebben. Stel dat het ineens in beweging zou komen, terwijl een

strenge stem me waarschuwt dat ik het niet moet wagen te dicht bij dit oude en magische wezen te komen. Maar hij blijft roerloos, stokstijf staan en geeft geen krimp als ik mijn hand op de vochtige, ruwe bast leg.

'Hallo,' fluister ik, want het lijkt me beter om beleefd te zijn.

Op een of andere manier voelt deze boom als een oude vriend, hoewel ik niet weet hoe hij heet. De namen van de bomen die oom John vanochtend opnoemde waren allemaal een beetje eigenaardig en fantasierijk, dus ik besluit deze boom Paasei te noemen, vanwege zijn holle binnenkant.

Ik doe nog een stap naar voren en duik naar binnen, alsof ik een andere wereld betreed. Paasei is uitgehold. Niet door een machine of een grote lepel, maar door schimmels en beestjes die jarenlang zijn binnenkant hebben weggeknaagd en weggevroten. Binnenin is het donker en het ruikt er naar vocht en modder en dingen waar mijn vingertoppen van gaan tintelen.

Ik werp nog één blik op het verlaten pad. En dan kruip ik helemaal de boom in en lijkt het alsof ik in mijn eigen schuilplaatsje sta.

Ik kijk omhoog, naar de gaten bovenin waar het zonlicht in stralen doorheen valt. Hier, in de stilte, voel ik me veilig. Ik kan een zware last van mijn schouders schudden en gewoon mezelf zijn.

Zonder erbij na te denken begin ik te praten.

'Ik heet Siem Robertson. Ik ben elf jaar. Ik hou van lezen, gamen en tekenfilms kijken met mijn zusje. Mijn lievelingseten is roerei op geroosterd brood, maar niet met ketchup, want dat is raar. Ik ben goed ik rekenen, maar ik vind taal leuker, vanwege de verhalen.'

Ik haal diep adem en ik krijg het idee dat de boomwortels zich om mijn schoenen wikkelen en de takken boven mijn hoofd zich naar me toe buigen. Om te luisteren.

'Volgende week,' zeg ik, 'wordt mijn zusje Ruby geopereerd. En ik ben in mijn hele leven nog nooit zo bang geweest.'

Ik heb het uitgesproken. Al was het fluisterend. De echo van mijn eigen woorden suist in mijn oren. Het voelt alsof ik iets vanbinnen heb laten wegfladderen, hoewel ik niet zeker weet of het iets goeds of slechts is. Het klinkt als een lied en het voelt als monsterlijk,

ondergronds gerommel dat de aarde elk moment in tweeën kan laten splijten.

Een paar tellen lang is mijn angst weggeëbd.

Maar dan hoor ik een geluid, boven in de boom. Geritsel. Zacht getik.

Er kijkt een klein, zwart oogje op mij en mijn woorden neer.

HOOFDSTUK 4

Ik sla mijn beide handen voor mijn mond en spring naar buiten. Ik speur het pad af om te checken of niemand me heeft horen praten. Mam en pap hebben gezegd dat ik positief moet denken over Ruby's operatie, maar het is juist helemaal niet positief dat ik bang ben dat er iets ergs gebeurt. Maar het is er al uit: het vloog de bevroren poel in mijn borstkas uit, omhoog door het holle hart van de boom, de wijde wereld in.

En iets in het bos heeft het gehoord.

Ik doe een stap naar achteren en kijk naar de top van

de boom, waar ik het oogje spotte. Ik hoor geritsel, en dan landt er een klein vogeltje fladderend voor mijn voeten, met op zijn borst een felrode vlek. Hij kijkt me met een scheef kopje recht aan.

Een roodborstje. Ik hou mijn adem in.

De ogen van het roodborstje zijn klein, maar hij ziet me. Zijn oortjes zie ik niet eens, maar ik weet zeker dat hij me ook goed gehoord heeft. Hij staat dicht bij me en ik vraag me af waarom hij er niet angstig vandoor gaat.

Net wanneer ik erover denk om er zelf vandoor te gaan begint het roodborstje te zingen. Luidkeels. Hij kwettert van hoog naar laag en het is het mooiste dat ik ooit heb gehoord. Lange noten en korte noten, pauzes, klanken die elkaar opvolgen als omvallende dominostenen. Het voelt alsof de muziek aan mijn eigen botten wordt ontlokt en het roodborstje zit zo dichtbij dat ik zie hoe hij zijn borst tijdens het zingen trots vooruitsteekt. Ik zie zijn snaveltje open- en dichtgaan terwijl de noten eruit rollen.

Dan stopt hij net zo plots als hij was begonnen. Alsof hij een vraag heeft gesteld en op antwoord wacht. Maar ik weet niet wat de vraag is.

Hij houdt zijn kopje weer scheef en hupt dichterbij. Dan fladdert hij op en landt met een duikvlucht pardoes op mijn schouder. Zijn veertjes wapperen bijna geluidloos, maar het klinkt wonderbaarlijk.

Ik krijg van top tot teen kippenvel. Ik wil niet ademhalen of bewegen, anders jaag ik hem misschien weg. Vanuit mijn ooghoek zie ik zijn schuine kopje.

Wat wil je van me? wil ik aan hem vragen. *Ik spreek geen vogeltaal.*

In een oogwenk is het roodborstje weggevlogen. De teleurstelling overvalt me, want heel even voelde ik me specialer dan wie ook ter wereld, en ik had niet door hoe erg ik daarnaar had verlangd, tot nu. Hij vliegt naar een laaghangende tak langs het pad, een klein stukje verderop, en gaat verder met zingen. Een ander melodietje dit keer, en het klinkt dringender.

Misschien spreek ik toch vogeltaal. Want op een of andere manier begrijp ik dat hij wil dat ik hem volg.

Behoedzaam zet ik een stap. Dan nog een, en nog een. Het roodborstje fladdert zigzaggend van boom naar boom, terwijl ik hem over het pad volg. Naarmate mijn zelfvertrouwen groeit, begint hij sneller te vliegen, en al

snel ben ik aan het rennen. De koude lucht blijft hangen in mijn borstkas alsof mijn longen vol ijspegels zitten. Het roodborstje zingt opnieuw: *Schiet op! Schiet op, Siem!* En ik doe mijn best.

Linksaf, rechtsaf. Ik klauter een heuvel op, verlaat het pad, waad door opgehoopte, knisperende bruine bladeren. Ik kruip onder een omgevallen boom door, sprint door een gat in de struiken, en dan ineens… Tadaa! Ik ben op een open plek beland, die een perfecte cirkel vormt.

Ik blaas ademwolkjes uit en mijn ogen zijn volgelopen met tranen. Naast me zingt het roodborstje alsof hij iets tot leven probeert te wekken.

Met mijn waterige blik zie ik om me heen slechts wazig bruin gras en leegte. Ik veeg mijn ogen af aan mijn ene mouw, en mijn neus aan de andere.

Ik laat mijn armen zakken, en dan zie ik haar. Er is ineens een meisje verschenen, alsof het roodborstje haar met zijn lied heeft geweven. Ze heeft haar handen in haar zij gezet en haar gezicht staat nijdig. Ze draagt vreemde kleren van dierenbont en vondsten uit het bos. Ze is langer dan ik en onder haar riem heeft ze een mes

gestoken. Dat zou ik nooit mogen van mam. Haar lange, ongetemde haar hangt in klitten op haar rug, met kluitjes gedroogde modder en blaadjes erin.

Dit is in alle opzichten een bizar meisje. Maar het bizarste is dat ik dwars door haar heen kan kijken, naar de andere kant van de open plek. Ze lijkt, net als ik, uit een bevroren waterplas te bestaan.

Ze beantwoordt mijn starende blik en rolt met haar doorzichtige ogen. 'Meen je dit serieus, Robin? Ik zei dat ik krijgers nodig had die op monsters kunnen jagen, en jij levert deze oelewapper bij me af?'

Haar stem klinkt hol, als een uil in de nacht, maar haar woorden steken.

Het roodborstje fluit boos terug, waarop het meisje haar handen geërgerd in de lucht gooit en op me afsjokt alsof ze iets heel saais moet doen waar ze geen zin in heeft. En naarmate ze dichterbij komt en ik herhaaldelijk met mijn ogen moet knipperen, dringt het besef tot me door.

Dit meisje is geen meisje.

Ze is een geest.

Voor Annie en Charlotte

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Robin*
Verschenen bij Simon & Schuster
© 2025 Sarah Ann Juckes
© 2025 illustraties Linde Faas
Voor deze uitgave:
© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Anne Douqué
Omslagafbeelding en illustraties: Linde Faas
Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8434 5
ISBN e-book 978 90 261 8435 2
ISBN audioboek 978 90 261 8846 6
NUR 283